

Skutečné přátelství kocoura Tomíka a chameleona

MIROSLAVA MADZINOVÁ

● — pointa

ILUSTROVALA
DANIELA HERODESOVÁ

Skutečné přátelství kocoura Tomíka a chameleona

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslava Madzinová
Skutečné přátelství kocoura Tomíka a chameleona – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MIROSLAVA MADZINOVÁ

Skutečné přátelství
kocoura Tomíka
a
chameleona

ILUSTROVALA
DANIELA HERODESOVÁ

● ■ **pointa**

ÚVOD

Ahoj, jmenuji se Tomík a jsem obyčejný černo-bílý kocour se smyslem pro humor. Alespoň to pokaždé štěbetali ptáčci na zelené loučce. Žiji teprve svůj první kočičí život z devíti a už jako malé kotátko mě všichni rozpoznávali lehce. Obě přední tlapky mám bílé jako sněhové vločky, a naopak obě zadní zase černé jako uhlík. Od malička jsem za to byl moc rád, protože jsem je díky tomu dobře rozpoznal a při chůzi se mi nepletly.

Mám sytě zelené oči, pronikavý pohled a obličej mi zdobí dlouhé bílé vousky. Jsem něco mezi normálním kocourkem a albínem, protože na některých místech mé tvářičky mi chybí pigment a díky tomu mám třeba špičku jednoho ouška téměř bez chloupků.

První půlrok jsem strávil v přírodě celkem sám a dutina nejvyššího stromu, která v té době byla mým domovem, začala být pro odrostlé kotě, jako jsem byl já, moc malá. Začal jsem tušit, že je správný čas na hledání nového pelíšku.

Celý příběh, který vám budu vyprávět, je o tom, jak jsem ve světě lidí hledal štěstí a opravdový domov. Musím ale přiznat, že jsem vždy tajně věřil, že moje cesta bude mít šťastný konec.

Ve skutečnosti jsem toho prožil o mnoho více: lidskou lásku, opravdové přátelství, občasný smutek, ale i radost.

OBYČEJNÝ ŽIVOT KOŤÁTKA

Sedm dní po narození jsem poprvé spatřil svět vlastníma očima. Opatrně jsem odlepil spojená oční víčka a snažil se porozhlédnout po okolí, ale pronikavé denní světlo mi nedovolilo téměř nic vidět. Můj druhý pokus byl mnohem úspěšnější a první, koho jsem zahlédl, byli moji sourozenci. Bráškové a sestríčky, kteří se spolu se mnou tulili k mamčině bříšku.

Narodili jsme se ve velké dřevěné stodole, uprostřed sena v malém doličku, který nám naše maminka připravila chvilku předtím, než jsme přišli na svět. Stodolu obklopovala barevná louka a za jejím plotem se nacházela stará polní cesta.

Často jsme spolu s mými sourozenci objevovali okolí, hráli si na schovávanou, lovili myšky v poli nebo skákali z trámů stodoly do slámy. Byla to pro nás ohromná zábava!

Nebojím se říct, že ze všech mých sourozenců jsem byl vždy já ten nejodvážnější a táhla mě nevysvětlitelná vnitřní touha poznat, co se nachází na konci polní cesty. Když jsem trochu povyrostl a začal jsem být soběstačnější, sebral jsem veškerou odvahu a přeskočil onen plot.